

د افغانستان اوسني حالت ته يوه هر اړخيزه کتنه

سياسي حالت:

په هيواد کې سياسي وضعه ډيره بې ثباته او د اطمینان وړ نه ده. د هيواد خارجي سياست د بهرنيانو او مخصوصاً امريکايانو تر کنترول لاندې ده، په داخلي وضعه باندې په مجموع کې اسلامي احزاب، او به تيره بيا د برهان الدين رباني متحده ملي جبهه او د نظارشورا حاکميت لري، هغه سيمي چې د طالبانو تر کنترول لاندې دي هلته د هغوی حاکميت او قوانين چليري. عام خلک له وضعې نه زبخته زيات ناراضه او له دوامداره جنگ، مرگ ژوبلي او خرابيو سره ډير په تکليف دي.

(د پارلمان د انتخاباتو په درشل کې د افغانستان په تلویزیون کې يو خبر خپور شو چې د افغانستان جمهور رييس حامد کرزی د راتلونکو پارلماني ټاکنو له پاره د مجاهدينو له مشرانو سره مشوره و کړه او د دې مشرانو نومونه يې په ډير درناويت سره واخستل لکه «پروفیسور استاد عبدالرب رسول سیاف»، «حضرت نورالمشايخ صبغت اله مجددي»، «پير سيد احمد گيلانی»، «پروفیسور استاد برهان الدين رباني»..... څرنگه چې هيوادوال له دې ساخته کې رهبرانو د دوی د اعمالو له امله ډيره کرکه لري نو دوی له کرزی صاحب نه ډير خفه او نا اميده شول).

له د باندې نه زموږ دوه گاونډيان ايران او مخصوصاً پاکستان زموږ د هيواد په د نننيو چارو کې ډيره زياته لاسوهنه کوي. پاکستان له يوې خوا طالبانو ته نظامي روزنه، پيسې، وسلې او جنګي وسايل ور کوي او هغوی په افغانستان کې جنګ او وړانګاری ته هڅوي او کوشش کوي چې جنګ په افغانستان کې تازه او دوامداره وساتي، له بلې خوا د افغانستان له جنګه دا ده دا څو لسيزې سياسي، نظامي، استراتيژيکه او اقتصادي گټه پور ته کوي يعنی د افغانستان په جنګ باندې ډير ښه تجارت کوي او د عوامو په اصطلاح د افغانانو کورنی جنګ د پنجابيانو د پاره عجيبه يوه ښه «گاو شیری» ده او هغه يې په هيڅ صورت له لاسه نه ور کوي. پاکستان له امريکا نه د افغانستان د جنګ په پلمه په مليونونو ډالره تر لاسه کوي او په دې وروستيو کې يې يوه بله دوه اړخيزه لويه هم پيل کړې ده هغه دا چې د پيسو په بدل کې د طالبانو لور پولي قوماندانان او د تمرکز او قوماندې مرکزونه امريکايي چارواکو ته ورپه گوته کوي څو يې هغه بمبارد او نا بود کړي.

افغانانو او افغان دولت به چې هر څه چيغې وهلې چې طالبان په پاکستان کې روزل کيږي، هغه يې تمويلوي او زموږ هيواد ته يې جنګ ته را ليري، امريکا چې په دې واقعيتونو له مونږ نه لا ښه پوهيده په هيڅ صورت يې په هغو اعتراف نه کاوه تر هغو چې د دوی يوې خپلې انترنټي شبکې دا ټول واقعيتونه افشا نه کړل.

افغانستان چې خپل لاس او پيسې يې د ډيورنډ په موافقه ليک سره ترلې دي او له اقتصادي مخصوصاً تجارتي نظره په دواړو ايران او پاکستان پورې تړنست لري هيڅ هم نه شي کولی. له بلې خوا پاکستانی حاکمه حلقو او مخصوصاً استخباراتو د پښتونستان په ټولو سيمو کې په تصنعی شکل د طالبانو تحريک په وجود را وستلی تر څو د پښتنو په سيمو کې د بشپړ کنترول د تأمينولو په منظور نظامی عملياتو د پر مخته يوولو د پاره آزاد لاس و لري. د دوی نهايي هدف دا ده چې په پښتنو کې د ملی مقاومت او خپلواکي روحیه کاملاً له بينه بوځي او د پښتنو په سيمو کې عام او تام حاکميت تامين کړي.

په ايران کې د افغان کډوالو د بند او ډير نا روا او وحشيانه وژني موضوع افشا شوه چې د ايران اخندانو په کلونو کلونو افغان بېچاره او بېگناه کډوال وژل او وژلی يې وه. خلکو په پلازمينه کابل کې په دې اړوند زياتي مظاهري و کړې او له افغان دولت نه يې د خپلو اتباعو د ژوند او حقوقو د اعادي او ساتني غوښتنه و کړه.

مگر اصلی واقعيت دا ده چې افغانان له يوې خوا فقير او بې وزلی دي او له بلې خوا بې علمه، بې سواده او بې پوهي، په خپلو کې سره بې اتفاقه او په جنګ کې اخته دي، لکه څرنگه چې مخکې مو اشاره ور ته و کړه د ډيورنډ د کرښې له امله له اقتصادي نظره په گاونډيانو پورې تړلې دي نو تر هغو چې مونږ له دې لعنتي کرښې ځان خلاص نه کړو او آزاده اوبو ته لار خلاصه نه کړو هغه دواړه (ايران او پاکستان) او نوربه هرو مرو همداسې کوي او و به يې کوي.

اقتصادي وضعه:

په هيواد کې فقر، بد بختی او بېوزلی له پخوا نه هم لا ډيره زياته شویده، په اقتصاد کې دولتي سکتور ضعيفه او د هيواد اقتصاد اغلباً د خصوصي سکتور له خوا اداره کيږي، خصوصي سکتور ډيرو محدودو پانګه والو او يو څو نفرو جنګي

لاردانو په لاس کې ده چه هغوی ټول خپله پانگه په روښایي پروژو کې مصرفوی چه ژر حاصل ور کړی او ریسیکو (خطر) یی کم وی لکه بانکونه، د واده سالونونه، د هستوګنني بلاکونه، سوپر مارکتونه او داسې نور. دولت او خصوصی سکتور په بنسټیز (زیر بنایي) اقتصاد کې لکه د کارخانو، فابریکو، برقی بندونو، د اوسپني پټلی، د اوبو لګولو او کرنې په صنعتی او مودرنیزه کولو یا نورو کې چه د هیواد اقتصادی بنسټ پیاوړی، خلکو ته د کار زمینه مساعده او د وخت په تیریدو سره یی په ځان متکی کړي پانگونه نه ده کړي او نه یی کوي په داسې حال کې چه امریکا او غربی هیوادونه په ملیونونو ډالره له افغانستانه سره مرسته کوي او همدا یی بهترین وخت وه چه د هیواد اقتصادی بنسټ پری جوړ شوی وی او له اقتصادی نظره یی په ځان د متکی کیدو زمینه برابره شوی وی .

په ټول هیواد کې یوه بله ډیره دردناکه موضوع د دولتي ځمکو او دولتي مؤسساتو په اړوند ده، هغه په داسې شکل چه د هری سیمي جهادی مشران او قوماندانان دولتي ځمکي غصبوي، هلته خپل انجنیران او مهندسین گماری چه ځمکي نمره بندی او په خلکو یی توضیح کړی، هغوی په خپله دا صلاحیت لري چه د ملکیت سندونه خلکو ته ور کړي، د ځمکو پیسې په خپله واخلی او په جیبونو کې یی واچوي.

مثلاً د کابل د ښار لویدیزي برخي ته پرتي ټولي دولتي ځمکي له کمپنی نه تر میدان ښاره پوري د افغانستان د اسلامی اتحاد په گوند پوري مربوطي دي چه د دي ځمکو لمړی برخه د دي گوند په مشر «پروفیسور استاد عبد ا لرب رسول سیاف»، دوهمه برخه یی د قرغی د بند د شا و خوا ځمکو په شمول د دي گوند په یوه قوماندان ملا عزت او دریمه برخه یی په یوه بل قوماندان ملا شیر علم پوري اړه لري.

په کابل کې د امیر شیر علی خان د وخت لمړی ښار چه وروسته د نظامی مقاصدو د پاره استفاده تري کیده (شیر پور) هم همدې رهبران او قوماندانانو په ډیره بیرحمی سره په خپل منځ کې سره و ویشه او هر یوه څو نمرې ځمکي پکې تر لاسه کړي او داسې کورونه یی پکې جوړ کړي چه په هر یوه په لکونو ډالر مصرف شويدي (دا لمړنی ښار ښایي د یوه موزیم په توگه ساتل شوی وی).

دې ډیرو محترمو رهبران او قوماندانانو په عربی نړی او مخصوصاً عربی اماراتو کې هم ښه پانگونه کړي او گلالي کورونه یی اخستي او جوړ کړي دي، مگر له خلکو سره یو سوال ده چه په داسې یوه غریب هیواد کې لکه افغانستان چه اکثریت خلک یی د خوراک د پاره هم څه نه لري دي ډیرو محترمو رهبران او قوماندانانو دا دومره پیسې له کومه کړي؟

د کابل شمال لوری ته د خیر خاني له کوتل نه آ خوا ځمکي اکثرأ «مارشال صاحب» او د نظار د شورا نورو قوماندانانو او مشرانو نیولي دي. په نورو ولایاتو او ښارونو کې هم مشابهه وضعه جریان لري او ټولي دولتي ځمکي د قوماندان صاحبانو له خوا ویشل کيږي او ښاروالی گاني د هغو په مقابل کې کاملاً عاجزه، بی زوره او بی صلاحیته دي. په دي او اخرو کې د افغانستان په ځنو سیمو کې یو څه معادن کشف شوی دي چه مقدار یی هم زیات او ارزښت یی هم د ملاحظې وړ دی مگر که خدای و کړی چه د هیواد په ملی اقتصاد او د غریبو خلکو د ژوند د ښه کولو د پاره تري نه کار وا خستل شي او دا هم د رهبران او قوماندانانو له خوا غصب نه شي.

په هیواد کې بیکاری ډیره زیاته شویده، اکثره ځوانان او د کار مستعد انسانان بیکاره دی، هغوی هیڅ هم نه لري، مجبوره دي یا غلا و کړي، یا څوک ووژني، یا د دولت د مخالفینو په صفوفو کې تنظیم شي تر څو پیسې لاس ته را وړي او یا هم د نا امیدۍ په حالت کې مسکراتو او دخانیاتو ته مخه وکړي. د ډیر تأسف وړ خبره دا ده چه اکثرأ د ښوونځي د سن هلکان او انجونې گدایی کوي، معلومه ده چه د هغوی والدین ډیر غریب دي په خپله هم څه نه لری او د اولاد د ښوونځی مصارف هم نه شي ور کولی نو په خپل اولاد گدایی کوی چه یو څه ور ته راوړي.

اجتماعی (ټولنیزه) وضعه:

په ټولنیز ډگر کې ټولنه په ډیر واضح شکل په ډیرو دولتونو (جنگی لاردانو، سودخورانو او هغو دولتي کارمندانو چه د رشوت اخستلو پوره امکانات لري)، متوسطه طبقې (لوړ پولو دولتي کار کوونکو او افسرانو او منځ حاله زمیندارو) او ډیرو فقیرو خلکو باندي ویشل شوي ده چه د دي دریم ټولنیز قشر تعداد زښته زیات او د ټولني ډیر غټ اکثریت جوړوي. څرنگه چه د هیواد په اکثره ولایاتو کې جنگ روان دی چه له یوې خوا امنیت نه شته او له بلې خوا د هیواد هغه موجود ډیر ابتدایی او ساده فیوډالی (دهقانی) انفراسټرکچر هم خرابه شوی دی نو اکثریت خلکو د ژوند د بقا، کار او یوې مری بودی د پیدا کولو د پاره پلازمینې کابل ته مخه کړي ده چه له همدې امله په کابل کې نفوس ډیر زیات شوی دی. که احتمالاً د کابل ښار د دوو یا دري ملیونو وگړو د ژوند د پاره محاسبه شوی وه نو اوس له پنځو نه تر اوو ملیونو خلک پکې اوسېږي.

په کابل کې د نقلیه وسایطو تعداد بیخي زیات شوی، سرکونه اکثرأ خرابه او د استفادی وړ نه دي.

له یوې خوا دا وسایط اکثرأ ډیر زاړه او په دوی کې ډیرې کیفیته د سون مواد سوخی د ښار هوا ډیره خرابه او د صحت د پاره مضره ده، د نقلیه مخصوصاً ورو نقلیه وسایطو تعداد په ښار کې دومره ډیر ده چه اکثرأ داسې پېښیږي د یوه یا دوو کیلومترو فاصله په ۳۰-۴۰ دقیقو کې طی شي، په ښار کې اکثرأ د لارو بندیدل (شناو) پېښیږي.

د امتیازاتو د اخستلو په وخت کې اکثره ملی اقلیتونه قومي مسایل مخته کوي او ادعا کوي چه په هیواد کې امتیازات مثلاً د کابینې وزیران او نور نه باید د اهلیت او لیاقت پر بنیاد بلکه د قومونو د تناسب پر بنیاد تعین شي او دوی غواړي چه قومی تمایزات زیات شي.

رشوت او اداري فساد ډیر زیات او عام شوي او د رشوت اخستل نور نو داسې کوم پټ یا بد کار نه ده بلکه د ټولني د کلتور او فرهنگ جز گرځیدلی. پخوا به که چا رشوت اخست نو یا به یې دا کار په پټه کاوه او یا د یوه دریم سړي په واسطه، اوس رشوت په ډیر علنی شکل اخستل کیږي او که دې په کومو هغو مؤسساتو یا دفاترو کې کار بند وي چه د رشوت د اخستلو ډیر زیات امکانات لري لکه ښار والی گانې، محاکم اداسي نور او حتی د یوه ډیر عادی او روا کار د پاره د رشوت د ورکولو تصمیم و نه لري نو ته بیا د همدې دفاترو د مامورینو په نظر کې یو ډیر بی کلتوره سړی بریښي په دې معنی چه ته لا تر اوسه هم د رشوت د ورکولو په ضرورت او کلتور نه یې پوهیدلی.

په ټولنه کې پارلمان او د پارلمان وکیلانو وضعه ډیره خرابه کړې ده، دا وکیلان چه قاطع اکثریت یې بیا هم هماغه جنگسالاران او جنگی لاردان دي ډیر لوړ معاشونه او نور ډیر غټ امتیازات تر لاسه کوي چه د دوی دا معاش او امتیازات په هیڅ صورت د افغانستان د فقیرې ټولني له حالت او اقتصاد سره سمون نه لري. دا وکیلان غیر له دې چه ټولنیز او دولتي نظم او دسپلین خراب او گډ وډ کړي او خپلې شخصي استفادې و کړي بل هیڅ کار هم نه کوي او نه یې شي کولی. دوی درسته ورځ د وزیرانو او نورو لوړ پولو دولتي مامورینو دفاترو ته ور ځي د هغوی وخت نیسي او له کاره یې باسي، یا د خپلو ځانونو د پاره امتیازات تر لاسه کوي او یا خپلو مؤکلینو ته واسطه کیږي چه د آینده او بلي دورې د وکالت د پاره طرفداران پیدا کړي.

د ما په شخصي نظر د افغانستان غوندي يوه جنگ ځپلي او بیر ته پاتې هیواد د پاره پارلمان هیڅ په کار هم نه ده، د پارلمان د وکیلانو د هرې میاشتي په معاش او نورو مصارفو په هیواد کې یو یو ښوونځی جوړیدلی شي، له بلي خوا هیواد د جنگ په حالت کې ده هلته یو ډیر قوي مرکزی دولت په کار ده چه د بي امنیتي، فساد، رشوت او سوء استفادې ټول مظاهر له بینه بوخي او هغه چا چه په غیر مشروع ډول یې ثروتونه پیدا کړي چه اکثریت یې همدا د پارلمان وکیلان دي بیر ته تری نه مسترد او مجازات کړي.

کلتوري او فرهنگي وضعه:

کولی شو افغانستان یوه مولتي کلتور له ټولنه و بلو، هلته تقریباً د ټولو کلتورونو نښې نښانې شته: غربی کلتور، عربی کلتور، افغانی کلتور، ایرانی کلتور او حتی پنجابی کلتور.

خلک په اروپایي، افغانی او عربی لباسونو کې لیدل کیږي، په میرمنو کې د یو قسم عربی حجاب اغوستل مود شوی دی، په کورونو کې د کوچ او چوکيو مود تقریباً کاملاً له منځه تللی ده بلکه اوږدې دوشکي مود شوي چه په هماغه اوږدوالي او سورقالبني ور باندي اوارېږي. نارینه اکثرأ یو قسم سپیني خولی په سر کوي او په پلازمینه کې د لنډو ټي رواج کم شوی، دولتي مامورین اکثرأ په کمیس او پرتوگ کې دفاترو ته ځي.

د جمعی اطلاعاتو د وسایلو (تلویزیون، رادیو، جراینو او اخبارونو) د خپرونو اکثره برخه په دری ژبه ده او په دولتي سطحه ټولني اکثرأ په همدې ژبه په مخکي ټول کيږي.

جوماتونه او دیني مؤسسات خو تقریباً ټول د عربو په نومونو مسمی دي او اوس حتی ځني تعلیمی مؤسسات هم د عربی شخصیتونو په نومونو مسمی کیږي.

په خلکو کې د حاجی صاحب او مخصوصاً بی بی حاجی القابو ډیر ارزښت موندلی، د دې القابو د تر لاسه کولو د پاره هر څوک کوشش کوي چه په هر شکل چه وي (قرض، سود، گروي.....) ۴۰۰۰-۵۰۰۰ دالر ه پيدا، سعودی عربستان ته لاړ شي، حج و کړي او دا القاب تر لاسه کړي. پخوا به په افغانی کورنیو کې مثلاً د پلار، مور، کاکا، ماما، لالا او داسې نور القاب والدینو او نورو اقاربو ته د حرمت او احترام په توگه استعمالیدل، اوس د دې ټولو القابو ځای حتی په کورنیو کې د ننه د حاجی صاحب او بی بی حاجی القابو نیولی دی. ځوی یا لور پلار ته یا مور ته خطاب نه کوي چه پلاره یا مورې بلکه حاجی صاحب، بی بی حاجی.

د کابل د ښار اکثره سرکونه او څلور لاري د جنگي لاردانو په نومونو نومول شوي دي مثلاً د میکروریونو څلور لاری د عبدالحق په نامه او د عامي روغتیا څلور لاری د احمد شاه مسعود په نامه نومول شوي دي، هزاره گانو څو موده مخکي په کابل کې جنجال جوړ کړی وه چه د ده بوریو څلور لاری دې د عبدالعلی مزاری په نامه و نومول شي.

امنيتي او نظامي حالت:

په تأسف سره د هيواد په اکثره مخصوصاً سهيلي او ختيځو سيمو کې جنگ روان ده، وضعه ډيره نا کراره ده او هره ورځ په لسگونو حتی کله په سلگونو ځمونږ بې گناه هيواد وال د بنځو او ماشومانو په شمول خپل ژوند له لاسه ورکوي، بسونځي، کورونه، کينډونه، باغونه، د اوبو لگولو سيستمونه خرابيږي، ماشومان ټول بيسواده پاته کيږي، په خلکو کې خپل مينځيځه دښمنی د عقيدې، سيمي او قوم پر بنيادونو زياتيږي چې عواقب يې ډير خطرناک دي حتی د ځنو هيوادونو تاريخي تجربې نښي چې دا رنگه اوږده کورني جنگونه اکثراً د هيوادونو د تجزيې او ټوټه کيدلو سبب هم شوي دي. ځکه کله چې په يوه هيواد کې داسې کورنی بلا پيښه شي بيا نو معمولاً دبانډنی دښمنان مخصوصاً گاونډيان لمن ورته وهي تر څو هلته جنگ دوامداره شي د دوی وسلې و پلورل شي، هغه بيجاره هيواد ضعيفه او دوی په خپله بيا وړانديز ورته کوي چې بله هيڅ لاره نه شته سره بيل شي، د دې جنگ وهلی هيواد خلک چې له ډير اوږده جنگ او وروړ وژني نه ډير په عذاب شوي وي بيا نو د جنگ د ختم د پاره حتی په خپلو ټوټه کيدلو هم راضي شي.

بنايي يو شی هير نه کړو چې په هر کورني جنگ کې غير له د باندنيانو نه هغه کورني عناصر او کړی چې د جنگ له طريقه يې ثروت، شهرت، اقتدار او امتيازات تر لاسه کړی هم د جنگ په ادامه کې علاقه مند وي ځکه دوی پوهيږي چې د جنگ له ختميدو او د يوه قانونی دولت له راتلو سره دوی نه تنها خپل ټول په ناروا توگه په لاس راوړلي ثروتونه او امتيازات له لاسه ورکوي بلکه د مجازاتو زيات امکان يې هم شته.

د افغانستان له خلکو سره ډير لوی سوال دا ده چې طالبان دومره پيسې، سلاح، مهمات او جنگی وسايل له کومه کوي چې دا ده کلونه کلونه جنگ مخکې ور باندي بيایي، کوم هيواد يا هيوادونه او يا څوک په دوامداره شکل دا ټول دوی ته برابرې؟ د افغانستان خلک باور نه لري چې تنها د کوکنارو پيسې دي د دې ټولو جنگونو مصارف طالبانو ته پوره کړی شي.

په اکثره سيمو حتی په کابل کې ځان مرگي بریدونه تر سره کيږي چې تلفات بيا هم بيگناه او ملکی وگړي دي.

يادونه: د جولای په ۲۰ نيټه په کابل کې د افغانستان د پاره يو نړيوال کنفرانس جوړ شو چې په سياسي، اقتصادي او نظامی ډگر کې يې افغانانو ته د زياتو وعدو په ور کولو سره يو څه اميدواری گانې هم ور کړې. د افغانستان دولت ژمنه و کړه چې تر ۲۰۱۴ کال پورې د هيواد امنيت د خپلو قوتونو په ذريعه تأمين او د بهرنيو قواؤو د وتلو د پاره زمينه مساعده کړي.

بهرنيانو مخصوصاً د امريکي متحده ايالاتو له افغانستان سره د زياتې مالی مرستې ژمنه و کړه چې د دې مرستو ۵۰٪ به په خپله دافغانستان د دولت د پلان سره برابر مصرفيږي. مگر يو مهم ټکی دا ده چې تر هغو په هيواد کې د فساد، سو استقادي او رشوت مخه و نه نيول شي او دي شومو پديدو ته خاتمه ور نه کړی شي زه فکر کوم چې بهرني کمکونه به هيڅ ځای هم و نه نيسي.

د فساد او رشوت مخه په داسې شکل نيول کيږي چې:

- په لمړی مرحله کې هغه کسانو چې د فساد، رشوت او دولتي ملکيتونو د غصبولو له طريقه ثروت او ملکيت پيدا کړی، ملکيتونه او ثروت يې ظبط، په خپله افشا، له دولتي دستگانه نه ليري او مجازات شي تر څو په راتلونکي کې بيا څوک د داسې شومو اعمالو جرأت و نه کړي.

- د امريکي د متحده ايالاتو او غربي نړی په مودل دي د اوسيدني د حکومتی اداراتو له طريقه د هيواد د ټولو اتباعو دارايي بر رسي او په اسنادو کې ثبت شي او دا اسناد دي هر کال همدې شخص ته ور کړل شي چې خپله نوي دارايی او ملکيت پکې ثبت کړي.

- د اتباعو د ملکيتونو او د دارايی د اسنادو (فورمو) د خانه پړی د صحت د کنترول د پاره دي يو ډير با صلاحيته کميسيون له ډيرو پاکو اشخاصو نه ډير ښه سوابق ولري (مثلاً چپيانو نه چې دوی معمولاً په خپله هيڅ ثروت او دارايی نه لري او له هغو اشخاصو سره چې د رشوت، چور او چپاول او په غير قانونی او ناروا توگه بډايي پيدا کوی ډير ضدیت هم لري) و ټاکل شي. دا کميسيون بايد صرف د رييس جمهور تر مستقيم امر لاندي فعاليت و کړي او له وزير او وکیل نه نيولي په هره سطحه چې چا خيانت يا سو استفاده و کړه او يا يې رشوت واخست انا دي له وظيفي نه د هغه د بر طرفی او مجازاتو صلاحيت و لري.

په دې نړيوال کنفرانس کې له طالبانو سره د خبرو او د حل د يوې لارې د پيدا کولو په ضرورت هم زيات تاکيد و شو. له دې نړيوال کنفرانس سره جوخت د افغانستان او پاکستان د دولتونو تر منځ يوه تجارتي او ترانزيتی موافقه هم و شوه چې دواړه خواوي به يو بل ته ځني تجارتي آسانتياوي برابرې، اگر که پاکستان څو ځله داسې موافقه ليکونه امضا کړي خو عمل نه ور باندي کوي، خدای دي و کړی چې دا ځل خپلو تعهداتو ته وفادار پاته شي.